

Julijana Božič je akademska slikarka, doma iz Ajdovščine. Leta 2008 je diplomirala iz slikarstva na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani. Bila je na študentski izmenjavi v Romuniji, je članica Društva likovnih umetnikov severne Primorske. Ukvarja se s slikarstvom in ilustracijami ter od leta 2007 tudi z restavriranjem poslikav, fresk in štukatur. Serija ilustracij *Zverinice* je uporabljena v slikanicah *Zverinice z roba gozda* in *Zverinice ob gozdni jasi*, za katere je kratke zgodbe prispevala njena mama Marija Božič.

☎ 031 504 242

✉ bozic.jana@gmail.com

Urnik galerije Knjižnice Tolmin:
pon., tor., sre., pet.: 9.00–19.00
čet.: 11.00–19.00
sob.: 8.00–13.00

KNJIŽNICA
CIRILA
KOSMAČA
TOLMIN

JULIJANA BOŽIČ

SVETOVİ RISBE

Vabljeni na odprtje razstave
v četrtek, 1. februarja 2024, ob 19h
v galeriji Knjižnice Cirila Kosmača Tolmin

Slikarko in njeno delo bo predstavila umetnostna zgodovinarica Anamarija Stibilj Šajn. Z glasbo bodo večer obarvali učenci Glasbene šole Tolmin.

Razstava bo na ogled do 7. 3. 2024.

JULIJANA BOŽIČ

Julijana Božič je akademska slikarka, ki deluje na področju slikarstva, risbe, ilustracije in restavratorstva. Kot pravi sama, se nahaja in ustvarja v več umetniških svetovih. Med njimi pa tudi suvereno prehaja in jih povezuje. Do medijev in inter-pretativnih načinov vedno pristopa sistematično-analitično in raziskovalno-eksperimentalno. Takšnemu njenemu delovanju botrujejo različne ustvarjalne sledi, izražene v posameznih ciklih, v katerih na zaokrožen način razkriva svoja trenutna zanimanja. V svoj opus je nanizala kar nekaj tematskih sklopov, v vseh pa se navezuje na realna izhodišča, kar potrjujejo tudi naslovi Kartoline z' Vipavske doline, Iz domačih krajev, Zverinice z roba ... Njene slike pripovedujejo zgodbe, a ne le videnega, ampak subtilno osebno doživetega. Vanje vključuje svoje iskrive ideje, sporočila, globlje, simbolne pomene, včasih motiv ošvrkne s humorjem, ki je prav tako v vlogi razkrivanja lastnih misli in resnic, intimnih pogledov in doživetij. Zvedavost, razigranost, domiselnost, emotivnost ter pristno in kompleksno vživetje v motivno snov resničnost spreminjajo v samosvojo in avtorsko intimno, izrazito Julijanino likovno resničnost. Avtorica zna v prizore naseliti tisto več, s čimer jih dviguje iz žanrske vsakdanjosti in jim daje (p)osebno pomembnost.

Različne tehnike, načine in pristope razvija na trdnih likovnih temeljih, na občutku za kompozicijo, za linije, barve, svetlobe, oblike in strukture. Rdeča nit in hkrati adut njenih likovnih rešitev je risba. Njeno moč dokazuje v prostoročnem risarskem zapisu, ki nastopa kot samostojna in zaključena likovna entiteta, vlogo pa ji daje tudi v tehniki akrila in akvarela. Črtne sledi so aktivne in s tem oblikotvorne, medialne ali razmejitvene in pasivne, s katerimi ustvarja ploskve ter celoto izgrajuje v smeri plastičnega in prostorskega vtisa. Vsaka linija je odločna in hkrati občutljiva. Julijana še posebej uživa v risanju tekstur. Milan Butina pravi, da so texture »kože« oblik, da so njihove otipne kvalitete. In ker je v živalskem svetu koža dobesedno še kako pomembna, se avtoričino zanimanje lahko v polnosti udejanja prav pri tovrstni, njej posebej priljubljeni motiviki. Z uresničevanjem tekstur na slikovnih površinah pričara lastnosti površin stvari ter prispeva k čutni in doživljajski kvaliteti upodobitev izbranih likov. Avtorica v procesu risarske

artikulacije, poleg razvijanja in preciziranja motivne snovi, izraža tudi prvinske in intimne okoliščine oblikujočega duha, ki veje skozi vsako črtno sled.

V heterogenem opusu Julijane Božič je posebej pomembna serija ilustracij iz cikla Zverinice, ustvarjena v tehniki svinčnika in akrila, na papirju večjega formata. Impozantne upodobitve, ki so nastajale v obdobju 2015 do 2020, so leta 2021 našle svoje domovanje tudi v slikanici Zverinice z roba gozda, za katero je besedilo prispevala njena mama Marija Božič. Cikel na temo zverinic pa je nastajal še naprej, vse do lanskega leta. Avtorica izbrani zverinici namenja dominantno vlogo, na slikovno polje pa jo pogosto umesti frontalno in jo tako postavlja v odprto komunikacijo z gledalcem. Živalske figure so upodobljene z detajlirano risbo s svinčnikom. Odlikuje jih pojavna in likovna prepričljivost ter filigranska dovršenost. Julijana k izbranim živalskim likom pristopa na portretni način in tako ne stremi le po narativnosti in s tem istovetnosti z resničnim videzom posamezne zverinice, ampak preko zunanosti odslikava tudi različne živalske nravi in posebnosti ter razkriva situacije iz njihovega življenja, tiste in takšne, ki so blizu tudi nam ljudem. Vse to so izrazno močni efekti in hkrati poti k poosebljanju živalskih bitij. Ob osrednji zverinici, ki povsem obvladuje slikovno polje, pogosto nastopa še ena, ki je vsebinsko v povezujočem odnosu z glavno akterko ali pa v nasprotju z njo. Tako Vesela svinja v košari na biciklu prevaža svojega mladička, v pahljačasto razprto pavje perje pa je vkomponiran kos. Tudi Škilasti volk ima pred seboj v slikanici ljubko ovčko, na katero polaga svoje sprednje šape. Avtorica v prizore vključi še kakšen predmet iz človeškega življenja in tako ob karakterno podanih živalskih likih dodatno zaznavamo, da gre za personificirane prikaze živali in refleksije na življenjske situacije.

Ozadje oziroma spremljajoče okolje je zreducirano na bistveno, vendar dovolj zgovorno. V likovnem smislu predstavlja nasprotje s figuralnim likom, saj je najpogosteje predstavljeno kot barvno intenzivna in homogena ploskev. Minimalistična obravnava ozadja in njena oblikovna čistost gresta pogosto v smeri geometrijskega poenostavljanja. V takšen prostor pa avtorica umesti tudi posamezne skrbno izbrane in vsebinsko osmišljene elemente iz predmetnega sveta. Kljub temu so intence ozadja in organskih form živali v oblikovnem in

barvnem kontrapunktu, kar prispeva k dinamiki prizorov, hkrati pa je zaznati nenehno težnjo po njihovem uravnovešanju.

Dela kažejo, da Julijano Božič, poleg risbe, privlačijo barve. Z barvami komunicira s svetom zunanjega, reflektira atmosferska stanja, včasih simbolno sporoča. V barvnem naboru nekaterih rešitev zaznavamo svojsko naglašenost in raziskovanje učinkov osebnega izbiranja, stopnjevanja in soočanja, predvsem pa poseganja po čistih, močnih barvnih sledih. Barva ji omogoča ustvarjati tudi linijske sledi različnih karakterjev in intenzitet, s katerimi se približuje elementarnosti črte. Z barvami v krajinske ambiente vnaša temporalne dimenzije, slikovita stanja hipnih situacij, dialoge med svetlobo in senco ter z njimi subtilno potuje skozi naravni časovni krogotok in skozi geografske danosti izbranega prostora. Najpogosteje jo ustvarjalno zapelje prav Vipavska dolina, v kateri so njene globoke korenine, ki jih ne zrahljajo ne burja, ne novi izzivi življenja. V različnih tehnikah, na različnih formatih se nizajo pogledi na ta njen svet, ki jo kliče, nagovarja, ki ga občuduje in se mu poklanja.

V širini njenih zanimanj pa ima svoje mesto tudi človek, podan celo v portretni obliki.

Tako rekoč vse je za zvedavo, raziskovalno, predano, vztrajno Julijano snov za njeno ustvarjanje. In vse to ji vedno znova priključuje tudi nasmeš na obraz. Julijana Božič je ena redkih likovnih ustvarjalk, ki jo odlikuje prav heterogenost, ob kateri pa ostaja na vsakem področju nadvse likovno odgovorna. Morda se zna zgoditi, da bo od zapisa tega besedila do dejanske razstavne postavitve nastalo še marsikaj ali pa bo avtorica pobrskala po katerem izmed predalov in za razstavo izbrala še kakšno dodatno delo. Tako se lahko pojavijo odstopanja od prvotnega koncepta in pridejo presenečenja. Vse to pa kliče po prisotnosti na samem razstavnem dogodku.

Anamarija Stibilj Šajn